

# «Και τώρα οι δυο μας»

Μια παραγωγή του Θεάτρου Αντίλογος με σκηνοθέτη τον Νεοκλή Νεοκλέους

Της Νόνας Μολέσκη

**Τ**ο έργο του Αλεξάντερ Γκέλμαν μπορεί να ιδωθεί από διαφορετικές οπτικές γωνίες που ορίζονται από το βαθμό γνωριμίας των συντελεστών της παράστασης, αλλά και του κοινού, με το κοινωνικό περιβάλλον στο οποίο ζουν οι ήρωες του. Αλλιώς θα το δουν εκείνοι που γνωρίζουν τη σοβιετική πραγματικότητα της εποχής της μεγάλης σταλούρας και αλλιώς αυτοί που δεν...

**Άννα Γιαγκιώζη και Νεοκλής Νεοκλέους παίζουν διαδραστικά καθώς ο καθένας κορυφώνει τη δική του τραγωδία**

Οι τελευταίοι θα δουν το έργο κυρίως ως οικογενειακό δράμα, ως σύγκρουση δυο ατόμων που έχουν πληγώσει, προδώσει, απογοητεύσει ο ένας τον άλλο, ως πρόσωπο με πρόσωπο αναμέτρηση με χρήση όλων των αθέμιτων ψυχολογικών μέσων. Θα το κατατάξουν στην κατηγορία παραλλαγών του «Ποιος φοβάται τη Βιρτζίνια Γουλφ», θα το δουν σαν κάτι δευτερο-

γενές. Αυτοί όμως που διαβάζουν και το άλλο στρώμα νοημάτων του κειμένου, που αναγνωρίζουν τα σημεία των καιρών που παρουσιάζει ο συγγραφέας, θα εκτιμήσουν την αιχμηρότητα (για την εποχή που γράφτηκε) της κοινωνικής κριτικής του Γκέλμαν, θα διακρίνουν ως μια αιτία της κατάντιας των ηρώων την ακόρεστη δίψα για κοινωνική και οικονομική ανέλιξη σε μια χώρα όπου μερικοί ήταν πιο ίσοι από τους άλλους. Θα εντοπίσουν τους παράγοντες που έπλασαν τους ήρωές του έργου, όπως τις πελατειακές σχέσεις μεταξύ των προϊσταμένων και των υφισταμένων, όπως την πίεση των παραγωγικών πλάνων σε διευθύνοντα στελέχη, όπως τη διαφθορά των χαρακτήρων λόγω συνεχών ηθικών εκπτώσεων.

Στην παραγωγή του Θεάτρου Αντίλογος ο σκηνοθέτης Νεοκλής Νεοκλέους συνδυάζει τις δυο οπτικές γωνίες, διαβάζει και τα δυο στρώματα του κειμένου. Έχει δει από κοντά το κοινωνικό περιβάλλον

που περιγράφει ο συγγραφέας, αντιλαμβάνεται όμως ότι λόγω αποστάσεων, χρονικών, γεωγραφικών, πολιτισμικών, το σημερινό κυπριακό κοινό θα δει το «Και τώρα οι δυο μας» σαν μια μετωπική σύγκρουση δύο ανθρώπων. Και οι δυο παράμετροι, μαντεύω, αποτέλεσαν λόγους επιλογής του έργου και οι δυο όψεις του έργου του Γκέλμαν τον ενδιέφεραν ιδιαίτερα. Έτσι και στη σκηνοθεσία του υπογραμμίζει τη διάβρωση των θεσμών, το αποτύπωμα των εξωτερικών καταστάσεων στην ψυχοσύνθεση και τη συμπεριφορά των ηρώων, όμως δελεάζεται από τις εξάρσεις του αγώνα μεταξύ των δύο, επειδή αυτές του επιτρέπουν να σκηνοθετηθεί και να παίξει με την ορμητικότητα που του είναι οικεία και αρεστή.

Το κείμενο του Γκέλμαν είναι έργο επιφάνειας, όχι με την έννοια του ρηχού, αλλά επειδή όλα βγαίνουν στην επιφάνεια, όλα θα ειπωθούν με λόγια, όλα θα φανερωθούν, συναισθήματα, πράξεις, κί-

νητρα πράξεων. Οπότε οι ηθοποιοί αποκάλυπτουν, φανερώνουν, τα βγάζουν όλα στην επιφάνεια.

Οι εκδηλώσεις τους είναι εύλωπτες και ευανάγνωστες, παίζουν όχι μόνο πρόσωπο με πρόσωπο αλλά και σώμα με σώμα. Πιστεύω ότι ο ηθοποιός Νεοκλής Νεοκλέους οδήγησε τον Νεοκλέους σκηνοθέτη. Ως ηθοποιός βρήκε τον τρόπο να χειριστεί τις εξάρσεις του ήρωά του, τις τύψεις, τα μοτίβα συμπεριφοράς και βασιζόμενος στο υποκριτικό του ένστικτο, έχτισε τη σκηνοθεσία του και την πρότεινε στη συμπρωταγωνίστριά του.

Η Άννα Γιαγκιώζη μπορεί να παίξει με διάφορους τρόπους. Κάνει ένα δυνατό σόλο στην αρχή, όπως και ο Νεοκλής Νεοκλέους έχει δυνατή σκηνή στο φινάλε. Και οι δύο ακολουθούν λεπτομερώς το συναισθηματικό σχέδιο του συγγραφέα, παίζουν διαδραστικά, όχι όμως πάντα απέναντι, καθώς ο καθένας κορυφώνει τη δική του τραγωδία.